

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (пети състав)

9 ноември 2000 година*

„Свободно движение на хора - Дерогации - Решения относно чужди граждани -
Временно допускане –Съдебни гаранции– Средства за защита- Членове 8 и 9 от
Директива 64/221/ЕИО”

По дело C-357/98

с предмет преюдициално запитване, отправено до Съда съгласно член 177 от Договора за ЕО (понастоящем член 234 ЕО) от страна на Court of Appeal (England and Wales) (Обединеното кралство), в производството, висящо пред този съд между

The Queen

и

Secretary of State for the Home Department,

ex parte: **Nana Yaa Konadu Yiadom,**

относно тълкуването на членове 8 и 9 от Директива 64/221/ЕИО на Съвета от 25 февруари 1964 г. за координиране на специалните мерки относно движението и пребиваването на чуждестранни граждани, основани на съображения във връзка с общественения ред, обществената сигурност и общественото здраве (ОВ 1964 г., 56, стр. 850),

СЪДЪТ (пети състав),

в състав: г-н M. Wathelet, председател на първи състав, действащ като председател на пети състав, г-н D. A. O. Edward и г-н L. Sevón (докладчик), съдии,

генерален адвокат: г-н P. Léger,

секретар: г-жа L. Hewlett, администратор,

като има предвид писмените становища, представени:

- за г-жа Yiadom, от г-н P. Duffy, QC, и г-н T. Eicke, barrister, упълномощени от г-жа A. Stanley, solicitor,

- за правителството на Обединеното кралство, от г-н J.E. Collins, Assistant Treasury Solicitor, в качеството на представител, подпомаган от г-жа E. Sharpston и г-н S. Kovats, barristers,

* Език на производството: английски.

- за Комисията на Европейските общности, от г-н P. J. Kuijper, правен съветник, и г-жа N. Yerrell, национален държавен служител, командирован към правната служба, в качеството на представители,

предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните становища на г-жа Yiadom, за която се явяват г-н D. Anderson, QC, и г-н T. Eicke, на правителството на Обединеното кралство, за което се явява г-н J. E. Collins, подпомаган от г-жа E. Sharpston и г-н S. Kovats, и на Комисията, за която се явява г-жа N. Yerrell, представени в съдебното заседание от 20 януари 2000 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 30 март 2000 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 13 май 1998 г., постъпило в Съда на 1 октомври същата година, Court of Appeal (England и Wales) (Апелативният съд на Англия и Уелс) е поставил съгласно член 177 от Договора за ЕО (понастоящем член 234 ЕО) шест преюдициални въпроса относно тълкуването на членове 8 и 9 от Директива 64/221/ЕИО на Съвета от 25 февруари 1964 за координиране на специалните мерки относно движението и пребиваването на чуждестранни граждани, основани на съображения във връзка с обществения ред, обществената сигурност и общественото здраве (ОВ 1964 г., 56, стр. 850, наричана по-нататък „Директивата”).

2. Тези въпроси са били повдигнати в рамките на спор между г-жа Yiadom и Secretary of State for the Home Department (министър на вътрешните работи, наричан по-нататък „Secretary of State”) относно решение на последния да Ж откаже разрешение да влезе на британска територия.

Приложимата правна уредба

Директивата

3. Съгласно член 5, параграф 1 от Директивата:

„Решението за издаване предоставяне или отказ на първо разрешение за пребиваване се взема във възможно най-кратки срокове, и във всеки случай не по-късно от шест месеца от датата на подаване на молбата за разрешение.

На съответното лице се разрешава да остане временно на територията в очакване на решението за предоставяне получаване или за отказ на разрешение за пребиваване.”

4. Член 8 от Директивата заявява:

„Заинтересованото лице трябва да може да използва същите правни средства относно всяко решението за влизане или за отказ да се издаде или поднови разрешение за пребиваване, или относно заповед за експулсиране от територията, които могат да използват и гражданите на въпросната държава относно административните актове.”

5. Член 9 от Директивата предвижда:

„1. В случай, че не съществува възможност няма право на обжалване по съдебен ред или ако жалбите когато това обжалване може да се отнася единствено до законосъобразността на решението, или обжалването няма суспензивен ефект, административните власти не могат, освен в спешни случаи, да вземат решение, с което да откажат подновяване на разрешението за пребиваване или да наредят експулсиране от територията на титуляра на разрешението за пребиваване, докато не получат становището на компетентен орган на приемащата страна, преди което заинтересованото лице има същите права на защита, подпомагане или представителство съгласно разпоредбите на вътрешното законодателство на тази страна.

Този орган трябва да бъде различен от органа, който има право да вземе решение за отказ за подновяване на разрешението за пребиваване или за постановяване на експулсиране.

2. Всяко решение за отказ за издаване на първо разрешение за пребиваване или за постановяване на експулсиране на съответното заинтересованото лице преди издаване на разрешението, по желание на лицето, е предмет на разглеждане от страна на органа, чието предварително становище е предвидено се изисква в алинея 1. Заинтересованото лице има право след това да представи лично аргументите в своята защита, освен когато това е в противоречие с интересите на националната сигурност.”

Националното право

6. В Обединеното кралство, член 3, параграф 1 от Immigration (European Economic Area) Order 1994 (регламент относно имиграцията в рамките на Европейското икономическо пространство) заявява:

„При условията на член 15, параграф 1, гражданин на ЕИП се допуска на територията на Обединеното кралство, ако представи, при пристигането му, валидна национална лична карта или паспорт, издадени от друга държава от ЕИП.”

7. Член 15, параграф 1 от същия регламент заявява:

„Лице няма правото да бъде допуснато в Обединеното кралство по силата на член 3, ако неговото изключване се оправдава поради съображения във връзка с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве; ... това лице

може да обжалва отказа за допускане все едно, че е лице, на което е отказано разрешение да влезе, и което има право да предяви иск по силата на раздел 13, параграф 1 от Закона от 1971 г., но искът не може да е предявен докато лицето се намира в Обединеното кралство.”

8. По силата на раздел 13 на Immigration Act 1971 (закон за имиграцията), всяко лице, на което се отказва разрешение да влезе на територията на Обединеното кралство, има правото да обжалва пред съдия това решение. Предвижда се, че неговото право на обжалване трябва да бъде ”out of country”, което означава, че то може да се упражни само след като засегнатото лице е напуснало Обединеното кралство, освен ако то притежава валидно разрешение за влизане или разрешение за работа.

9. В допълнение, Immigration Act 1971 предвижда в параграф 16 от приложение 2 към него, че едно лице, което може да бъде обект на разпит, може да бъде задържано под властта на имиграционен служител в очакване на неговия разпит и в очакване на решение да му се предостави или да му се откаже разрешение да влезе. По силата на параграф 21 от това приложение, като алтернатива на задържането, едно лице, което може да бъде така задържано с писменото разрешение на имиграционен служител, може да бъде временно допуснат в Обединеното кралство без да бъде задържан или може да бъде освободен от задържане. Подобно временно допускане може да обхваща ограничения спрямо, *inter alia*, неговата заетост или упражняването на всяка друга дейност.

10. По силата на раздел 11, параграф 1 от Immigration Act 1971, всяко лице, което не е влязло на националната територия, по-специално трябва да се приема, че не е влязъл на територията на Обединеното кралство, докато бъде задържано или временно е допуснато или освободено, докато подлежи на задържане съгласно правомощията, предоставени от приложение 2 към този закон.

Обстоятелствата по главното производство и преюдициалните въпроси

11. На 7 август 1995 г., г-жа Yiadom, нидерландски гражданин с произход от Гана, пристига в Обединеното кралство, придружавана от друга жена, за която тя невярно твърди, че е нейна дъщеря. Другата жена е изпратена обратно в Гана, докато г-жа Yiadom е временно допусната в Обединеното кралство в изчакване на разследването на нейния случай.

12. С Решение от 3 март 1996 г., Secretary of State Ж отказва разрешение да влезе в Обединеното кралство поради съображения във връзка с обществения ред. Той твърди, че в миналото г-жа Yiadom е опосредствала незаконното влизане на други лица, и освен ако Ж бъде отказано влизането, има вероятност да направи това отново в бъдеще. В изчакване на да бъде отхвърлена, отново Ж се разрешава временно допускане.

13. Г-жа Yiadom предявява съдебен иск срещу това решение пред High Court of Justice (England и Wales), Queen's Bench Division (Crown Office) (Обединеното кралство). Когато този иск е отхвърлен, тя обжалва пред препращащия съд.

14. Пред последния, тя твърди, първо, че няма достатъчна основа за ограничаването на нейното право на свободно движение в рамките на Общността, тъй като нейното присъствие не представлява достатъчно сериозна заплаха за някой от основните интереси на Обединеното кралство, и второ, че в съответствие с членове 8 и 9 от Директивата, тя има правото на обжалване пред съдията, докато тя физически присъства в Обединеното кралство („in-country right of appeal”), а не просто правото на обжалване, предоставено от национално право, когато засегнатото лице повече не се намира в страната („out of country right of appeal”).

15. Предвид преписката по делото, с която е сезиран, препращащият съд смята, че съображенията във връзка с обществения ред, на които се позовава Secretary of State, са оправдани.

16. Що се отнася обаче до правното основание, изведено от нарушение на членове 8 и 9 от Директивата, Court of Appeal (England и Wales) решава да спре производството и да постави пред Съда следните преюдициални въпроси:

„1) Прилагат ли се както член 8, така и член 9 от Директива 64/221/ЕИО на Съвета за координиране на специалните мерки относно движението и пребиваването на чуждестранни граждани, основани на съображения във връзка с обществения ред, обществената сигурност и общественото здраве (ОВ 1964 г., 56, стр. 850) спрямо решенията относно влизането в границите на територията на държава-членка, или решенията относно влизането са обхванати единствено от разпоредбите на член 8?

2) Ако отговорът на първия въпрос е, че член 8, но не и член 9, от Директива 64/221 се прилага спрямо решенията за влизането на територията на държава-членка, удовлетворени ли са изискванията на член 8 от разпоредби на националното право, които предоставят спрямо гражданин на една държава-членка, на когото е отказано влизане в друга държава-членка поради съображения във връзка с обществения ред, правото на обжалване пред съд, което може да бъде упражнено единствено след като лицето повече не се намира физически в засегнатата държава-членка?

3) За целите на член 8 и/или 9 от Директива 64/221, когато националното право:

- позволява на компетентните органи, като алтернатива на задържането, да предоставят „временно допускане” на един гражданин на друга държава-членка, който не притежава валидно разрешение за пребиваване на територията на приемащата държава-членка, без да предоставя на това лице „влизане” в съответствие с националното право в засегнатата държава-членка; и

- позволява на компетентните органи да държат засегнатото лице на режим на временно допускане докато те завършат тяхното проучване относно това

дали или не фактите оправдават мерките да се изгони това лице от държавата-членка поради съображения във връзка с обществения ред,

съставлява ли едно последващо решение да се „откаже влизане” на това лице и тя да се изгони от територията на държавата-членка поради съображения във връзка с обществения ред решение за влизането на територията на една държава-членка, или решение за експулсиране от територията на държава-членка?

4) Различен ли е отговорът на трети въпрос, ако националното право позволява на компетентните национални органи да отменят ограничения във връзка със заетостта, които първоначално се наложени като условие за подобно временно допускане, и тези органи сторят това след като се вземе решението да се откаже допускане до националната територия, в очакване на производството за определяне на съдебния преглед за отмяната на този отказ?

5) Може ли да бъде засегнат отговорът на трети въпрос от продължителността на отнетото време а) за да се „откаже влизане” и/или б) да се изпълни такова решение като реално се отстрани засегнатото лице от територията на държавата-членка, и ако това е така, по какъв начин?

6) От своя страна може ли да бъде засегнат отговорът на пети въпрос, ако забавянето при изпълнението на едно решение да се „откаже влизане” се дължи на оспорване на неговата законност, и ако това е така, по какъв начин?”

17. С тези въпроси, които трябва да се разгледат заедно, националният съд иска да установи по същество дали членове 8 и 9 от Директивата трябва да се тълкуват в смисъл, че едно решение, прието от органите на държава-членка, с което се отказва на гражданин на Общността, който не притежава разрешение за пребиваване, разрешение да влезе на нейна територия, съставлява „решение за влизане” по смисъла на член 8 от нея в случай като този, който се разглежда в главното производство, когато:

- засегнатото лице е временно допуснато на територията, в очакване на решение след необходимите проучвания за разглеждането на нейния случай,

- независимо от решението за отказване на допускане и в очакване на изхода от правния иск, образуван него, на засегнатото лице е разрешено да започне работа, и

- няколко месеца изтичат между нейното пристигане на територията на държавата-членка и решението, с което се отказва влизане, което все още не е било изпълнено поради предявяването на правния иск.

18. Г-жа Yladam и Комисията твърдят, че тъй като засегнатото лице е било допуснато на територията, макар и временно, всяко последващо решение, което засяга неговото положение съставлява всъщност решение, с което се отказва разрешение за пребиваване, и доколкото то обхваща изключването на засегнатото

лице от територията, съставлява решение, постановяващо експулсирането. Това, според г-жа Ylalom, с още по-голяма сила е така, поради продължителността от време, необходима за постановяването на това решение. В това отношение Комисията твърди, че ако главното производство би трябвало да се разглежда като отнасящо се до едно решение за влизането на гражданин на Общността на територията на една държава-членка, подобно тълкуване би било в противоречие със схемата на Директивата, която прави съществена разлика между, от една страна, решение за влизането и, от друга страна, решения, с които се отказва издаването или подновяването на разрешение за пребиваване.

19. Г-жа Ylalom също така се позовава на Решението на Европейската комисия по правата на човека по D/Обединеното кралство от 26 юни 1996 г., в което се установява, че фактът на отказване на разрешение за влизане на засегнатото лице след неговото временно допускане на територията на засегнатата държава е една изкуствена конструкция.

20. Тя също така твърди, че всякакво разрешение за започване на работа по време на периода на временно допускане и забавянето, причинено от завеждането на иск срещу първоначалното решение от засегнатото лице няма действие спрямо класифицирането на това решение в съответствие с Директивата. Комисията подкрепя последния довод като твърди, че изтичането на съществен период от време между пристигането на територията и датата, на която се взема решението за влизане може да укрепи класифицирането на това решение като отказ на разрешение за пребиваване и мярка за изключване.

21. Правителството на Обединеното кралство твърди обратното, че едно решение, с което се отказва влизане, остава такова решение, даже ако в съответствие с националното право, то е прието едва след период на временно допускане на засегнатото лице на територията. Съответно, това лице не трябва да се приема за влязло в една държава-членка просто поради неговото физическо присъствие на нейна територия.

22. Правителството на Обединеното кралство твърди, по-специално, че временното допускане в изчакване на разследването на случая на гражданин на Общността, е мярка, която е по-благоприятна за гражданина отколкото задържането, която също така се предвижда в съответствие с националното право. Предоставянето на разрешение за работа по време на периода на временното допускане е по-малко ограничително за засегнатото лице отколкото запазването на забраната за заетост. Що се отнася до времето, което изтича между вземането на решението, с което се отказва влизането, и неговото изпълнение, правителството твърди, че по принцип, е без значение за класификацията на решението, освен ако е обхванато значително забавяне, но във всеки случай не е възможно да се вземе предвид забавянето, причинено от оспорването на законността на това решение.

23. Член 8а от Договора за ЕО (понастоящем, след изменението член 18 ЕО) предвижда правото на всеки гражданин на Съюза свободно да се придвижва и да

пребивава в границите на територията на държавите-членки, при условията на ограниченията и условията, предвидени в Договора и от мерките, приети в тяхно изпълнение.

24. Съгласно постоянна съдебна практика на Съда, принципът за свободно движение на лицата трябва да се тълкува широко (виж в този смисъл Решение от 26 февруари 1991 г., по дело Antonissen, C-292/89, Recueil стр. I-745, точка 11 и Решение от 20 февруари 1997 г., по дело Комисия/Белгия, C-344/95, Recueil стр. I-1035, точка 14), докато изключенията от този принцип трябва да се тълкуват строго (виж в този смисъл Решение от 4 декември 1974 г., по дело Van Duyn, 41/74, Recueil стр. 1337, точка 18; Решение от 26 февруари 1975 г., по дело Bonsignore, 67/74, Recueil стр. 297, точка 6 и Решение от 3 юни 1986 г., по дело Kempf, 139/85, Recueil стр. 1741, точка 13).

25. По същия начин, разпоредбите, които защитават гражданите на Общността, които упражняват тази основна свобода трябва да се тълкуват в тяхна полза.

26. Също така трябва да се припомни, че нуждата от еднакво прилагане на правото на Общността и принципа за равенството изискват условията на дадена разпоредба на правото на Общността, която не прави изрично позоваване на правото на държавите-членки за целите на определянето на нейното значение и обхват трябва обичайно да се направи самостоятелно и еднообразно тълкуване на цялата територия на Общността; това тълкуване трябва да вземе предвид контекста на разпоредбата и целта на въпросното законодателство (Решение от 18 януари 1984 г., по дело Ekro, 327/82, Recueil стр. 107, точка 11 и Решение от 19 септември 2000 г., по дело Linster, C-287/98, Recueil стр. I-6917, точка 43).

27. Целта на членове 8 и 9 от Директивата е да се определят минималните процесуални гаранции, на които имат право гражданите, когато те се позовават на свободното движение във връзка с положението, в което те се оказват.

28. Член 8 от Директивата изисква от държавите-членки да предвидят спрямо гражданите на някоя от държавите-членки същите правни средства относно решение за влизане или за отказ да се издаде или поднови разрешение за пребиваване, или относно заповед за експулсиране от територията, които могат да използват и гражданите на въпросната държава относно административните актове.

29. Разпоредбите на член 9 от Директивата допълват тези на член 8. Тяхната цел е да се предвидят минимален брой процесуални гаранции за лицата, които са засегнати от някоя от мерките, указани в трите случая, упоменати в член 9, параграф 1, а именно когато няма право на обжалване по съдебен ред, или когато това обжалване може да се отнася единствено до законосъобразността на решението или обжалването няма суспензивен ефект (Решение от 17 юни 1997 г., по съединени дела Shingara и Radiom, C-65/95 и C-111/95, Recueil стр. I-3343, точка 34).

30. Съдът поддържа, че тези три случая трябва да бъдат взети предвид във връзка както с мерките, указани в член 9, параграф 1 от Директивата, така и с тези, упоменати в член 9, параграф 2 от нея (Решение по дело *Shingara и Radiom*, посочено по-горе, точка 37).

31. Съответно, член 9, параграф 1 от Директивата предвижда, че в тези случаи, решение за , с което се отказва подновяването на разрешение за пребиваване или с което се разпорежда експулсирането на притежателя на разрешението за пребиваване от територията, не може да бъде взето, освен в случаи на неотложност, докато бъде получено становище от компетентен орган на приемащата държава-членка, пред който засегнатото лице трябва да може да изтъкне средствата си за защита и да бъде подпомагано или представлявано при условията на процедурата, предвидена от националното законодателство.

32. Член 9, параграф 2 от Директивата предвижда, че в същите случаи, всяко решение за отказ за издаване на първо разрешение за пребиваване или нареждане за експулсиране на заинтересованото лице преди издаване на разрешението, по желание на заинтересованото лице, са предмет на разглеждане от страна на компетентен орган, пред който последното има право да представи средствата си за защита лично, освен когато това е в противоречие с интересите на националната сигурност.

33. Обратното, член 9 от Директивата не предвижда никакво конкретно изискване във връзка с средствата за защита по отношение на решенията за отказ за влизане на територията. На гражданин на Общността, който е субект на такова решение, следователно се предоставят само същите правни средства по отношение на това решение, с каквито разполагат гражданите на засегнатата държава по отношение на административните актове.

34. Ограниченото естество на процесуалните гаранции, предвидени в полза на гражданина, който оспорва едно решение за отказ за влизане, може да се обясни от факта, че по правило лицето, срещу което се взема такова решение, не се намира физически на територията на една държава-членка, и следователно, е материално невъзможно за него да изложи своята защита лично пред компетентния орган.

35. Съдът освен това е тълкувал член 8 от Директивата в смисъл, че от тази разпоредба не може да се предположи задължение спрямо държавите-членки да позволят на чужд гражданин да остане на тяхна територия за продължителността на производството, доколкото той би могъл въпреки това да получи справедлив процес и да представи всичките си средства за защита (Решение от 5 март 1980 г., по дело *Pecastaing*, 98/79, *Recueil* стр. 691, точка 13).

36. В делото по главното производство става въпрос за гражданин на Общността, който е бил временно допуснат на територията на държавата-членка много месеца преди това и следователно физически присъства там, когато компетентните

национални органи Ж нотифицират решение, което Ж забранява влизането на нейна територия по смисъла на национално право.

37. Поради правна фикция на националното право, според която гражданинът, който физически присъства на територията на приемащата държава-членка, се приема като все още не представляващ субект на решение за влизане, този гражданин не може да се ползва от процесуалните гаранции, предоставени в съответствие с член 9 от Директивата спрямо гражданите, които се считат за законно намиращи се на територията, които са субекти на решение за отказ на издаването или подновяването на разрешение за пребиваване, или с което се разпорежда експулсиране от територията.

38. В светлината на принципите за тълкуване на Директивата, които са посочени в точки 24 - 26 от настоящото решение, трябва да се поддържа, че мярката за определянето на положението на такъв гражданин не може да се класифицира като решение за влизане по смисъла на Директивата, а че гражданинът трябва да има правото на процесуалните гаранции, предвидени в член 9 от Директивата.

39. Трябва да се прибави, че в делото по главното производство, изтичат почти седем месеца между физическото допускане до територията и решението, с което се отказва влизането.

40. Разбира се е разбираемо, че една държава-членка трябва да използва времето, което е необходимо за извършването на административно разследване на положението на гражданин на Общността преди вземането на решение, с което Ж се отказва разрешение да влезе на нейна територия.

41. Ако обаче тази държава е приела физическото присъствие на този гражданин на нейна територия за период, който е очевидно по-дълъг, отколкото необходимия за подобно разследване, тя също така би могла да приеме присъствието на този гражданин по време на периода, който му е необходим, за да упражни своите права на обжалване, посочени в член 9 от Директивата.

42. Всичко, което трябва да се вземе предвид, е времето, което е изтекло между физическото влизане на територията и решението на компетентния орган за отказ на допускане, тъй като времето, което е изтекло поради предявяването на правен иск, който има суспензивен ефект, и предоставянето на разрешение да се започне работа в очакване на произнасяне по този иск, е без значение за целите на определянето на естеството на това решение и неговата класификация в по смисъла на Директивата (виж в този смисъл Решение от 20 септември 1990 г., по дело *Sevince*, C-192/89, *Recueil* стр. I-3461, точка 31).

43. Следователно на поставените въпроси трябва да се отговори, че членове 8 и 9 от Директива трябва да се тълкуват в смисъл, че решение, прието от органите на една държава-членка, с което се отказва на гражданин на Общността, който не притежава разрешение за пребиваване, разрешение да влезе на нейна територия, не

може да се класифицира като „решение за влизане” по смисъла на член 8 от нея в случая, засегнат по главното производство, когато засегнатото лице е било временно допуснато на територията на тази държава-членка, в изчакване на решение, което следва необходимите проучвания за разглеждането на нейния случай, и следователно е пребивавало в продължение почти на седем месеца на тази територия преди да Ж бъде нотифицирано това решение, тъй като подобен гражданин трябва да има право на процесуалните гаранции, посочени в член 9 от Директивата.

Времето, което е изтекло след решението на компетентния орган поради предявяването на правен иск със суспензивен ефект, и второ, на предоставянето на разрешение да се започне работа в изчакване на произнасяне по този иск, не може да има влияние върху класифицирането на това решение по отношение на Директивата.

По съдебните разноски

44. Разходите, направени от правителството на Обединеното кралство и от Комисията, които са представили становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело има характер на инцидентен установителен иск в производството, висящо пред националния съд, последният следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът (пети състав),

като се произнася по въпросите, поставени пред него от Court of Appeal (England and Wales) с Определение от 13 май 1998 г., реши:

Членове 8 и 9 от Директива 64/221/ЕИО на Съвета от 25 февруари 1964 г. за координиране на специалните мерки относно движението и пребиваването на чуждестранни граждани, основани на съображения във връзка с обществения ред, обществената сигурност и общественото здраве трябва да се тълкуват в смисъл, че решение, прието от органите на една държава-членка, с което се отказва на гражданин на Общността, който не притежава разрешение за пребиваване, разрешение да влезе на нейна територия, не може да се класифицира като „решение за влизане” по смисъла на член 8 от нея в случая, засегнат по главното производство, когато засегнатото лице е било временно допуснато на територията на тази държава-членка, в изчакване на решение, което следва необходимите проучвания за разглеждането на нейния случай, и следователно е пребивавало в продължение почти на седем месеца на тази територия преди да Ж бъде нотифицирано това решение, тъй като подобен гражданин трябва да има право на процесуалните гаранции, посочени в член 9 от Директива 64/221.

Времето, което е изтекло след решението на компетентния орган поради предявяването на правен иск със суспензивен ефект, и второ, на предоставянето на разрешение да се започне работа в изчакване на произнасяне по този иск, не може да има влияние върху класифицирането на това решение по отношение на Директива 64/221.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 9 ноември 2000 година.

Подписи